



Du lịch An Giang Ngày Nay

Nguyễn Phước Đáng.

Xưa kia, trước 1975, gần như An Giang không có khai thác du lịch, nhứt là khai thác bằng cách mời đón người ngoại quốc du lịch An Giang. Có nhiều lý do, trong đó có lý do thời chiến tranh, an ninh không bảo đảm cho du khách. Lãnh địa An Giang phần lớn là đồng bằng châu thổ sông Cửu Long. Cảnh lạ mắt là vùng núi non Thoại Sơn thuộc Long Xuyên cũ và Thất Sơn (Bảy Núi) và Núi Sam thuộc Châu Đốc. Danh Lam, Thắng Cảnh gần như chỉ có di tích lịch sử và di tích tôn giáo.

Di tích lịch sử có Lăng Thoại Ngọc Hầu dưới chân Núi Sam và Kinh Vĩnh Tế hun hút, hoang vắng, buồn thiu. Di tích tôn giáo có Chùa Tây An, miếu Bà Chúa Xứ dưới chân Núi Sam gần Lăng Thoại Ngọc Hầu. Mùa "Vía Bà" tập nập khách thập phương, không cần quảng cáo du lịch cũng tập nập, thời chiến tranh cũng như thời bình.

Ngày nay, gọi là thời bình, trên toàn cõi Việt Nam, mọi nơi khai thác du lịch. An Giang cũng làm công việc khai thác này tận hang cùng ngõ hẻm:

1) Đua bò Bảy Núi.

Tập tục đua bò hằng năm có từ xa xưa. Nhưng trước kia chỉ coi là chuyện mua vui truyền thống của địa phương vùng Thất Sơn, chỉ có dân chúng địa phương tham dự, mua vui một ngày trong năm. Nay người ta long trọng hoá thành lễ hội và đặt tên là Lễ hội đua bò Bảy Núi, với bản tin như sau:

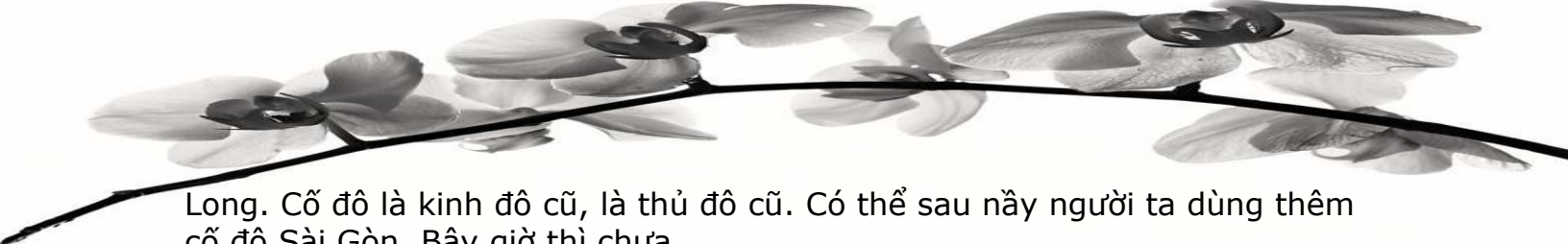
"Hơn 10.000 người dân địa phương và du khách trong và ngoài nước đã đến cổ vũ cho giải đua bò Bảy Núi mở rộng tỉnh An Giang lần thứ 16 diễn ra tại ấp Vĩnh Hạ, xã Vĩnh Trung, huyện Tịnh Biên, từ rạng sáng đến suốt ngày 9-10-2007"

2) Phố cổ Châu Đốc.

So với Long Xuyên, Châu Đốc có nhiều căn nhà xưa hơn. Nhà có vẻ xưa ở Long Xuyên nếu còn chỉ có nhà của Ông điền chủ kiêm Giáo Sư Trung Học Thoại Ngọc Hầu Từ Chấn Sâm ở đường Thoại Ngọc Hầu mà thôi. Nhà của ông Nguyễn Ngọc Thơ thì tân thời lắm, dù kiến trúc theo lối Tây.

Nay muốn khai thác du lịch, người ta nói đến "Góc cổ của "cố đô" An Giang" để ví von với "Phố cổ Hội An" Người ta dùng cụm từ "công trình kiến trúc cổ" để chỉ căn nhà 3 gian lợp ngói, cái hàng rào nghĩa trang gia đình, cái rạp hát, dãy phố... cũ kỹ, xưa mà không cổ, để gọi là "gốc cổ" hầu câu khách du lịch, một cách quảng cáo quá tầm. Từ gọi "cố đô" An Giang là sai. Từ "cố đô", hiện nay chỉ dùng cho Huế và Thăng Long thôi, cố đô Huế, cố đô Thăng





Long. Cổ đô là kinh đô cũ, là thủ đô cũ. Có thể sau này người ta dùng thêm cổ đô Sài Gòn. Bây giờ thì chưa.

3) Du lịch mùa nước nổi:

Xưa kia, lúc tôi còn nhỏ, tuổi tiểu học, cư dân An Giang gọi là mùa nước ngập hoặc mùa nước nổi, chứ không gọi là nước lụt hay lũ lụt như ngày nay. Nước ngập là chuyện bình thường hằng năm ở tỉnh An Giang, ngập cỡ nào cũng gọi là nước ngập, nước nổi, chứ không gọi là lũ lụt như những nơi khác.

Nước nổi, nước ngập quang cảnh buồn thiu, khổ cực, không có gì vui để lừa phỉnh khách phương xa đến du lịch mua vui trong thời điểm khốn cùng của dân chúng nghèo. Vậy mà ngày nay người ta đang khai thác chuyện “vui trên sự đau khổ” trong mùa nước nổi ở An Giang, tự ca ngợi như sau:

“Với những nỗ lực đầy sáng tạo nhằm thích nghi với thiên nhiên để vượt khó, để tồn tại, dường như con người đang chiến thắng và đang tận hưởng xứng đáng thành quả từ nguồn lợi mà mùa nước mang lại. Trong đó, khai thác dịch vụ du lịch mùa nước nổi vốn là một thế mạnh và An Giang là một trong số các tỉnh thành ĐBSCL chiếm nhiều lợi thế.”

Ai tận hưởng được thành quả của dịch vụ du lịch mùa nước nổi? Quý bạn thử nghĩ xem Ai?

